plătit de duşmanii noştri, ca să curme viaţa atât de preţioasă a Măriei Tale".

Când auzi aceste spuse, împăratul Furtună, care nu visa decât ucigaşi, se cutremură tot, iar din ochi îi scăpărară fulgere de mânie: „Cine eşti tu?" întrebă pe Frumuşel cu un glas de tunet.

Fără să se sperie, Frumuşel răspunse liniştit: „Sunt fiul unui tăetor de lemne. Jur pe sfânta Cruce, că n'am venit decât cu gândul să culeg din floarea sănătăţii pentru mama, care este greu bolnavă. Am venit deci, ca să scap viaţa mamei, iar nici decum ca să curm viaţa Măriei Tale.

— Vezi tată, se aruncă acum în vorbă buna domniţă Aurina, că acest tânăr spune adevărul, iar în ochii lui şi pe chipul lui se citeşte bunătatea şi sinceritatea. Aşa dar, dă-i drumul să ducă mamei sale florile, care să o facă iarăşi bine.

— Aurina e o prostuţă, care nu ştie ce spune, strigă Aglaiţa înfuriată. Priveşte, tată, la mâinile acestui păcătos. Aceste mâini fine şi delicate sunt mâini de băiat, care taie lemne? Priveşte şi la chipul lui. Acest chip, ce pare că nu l-a atins soarele, este chipul unui ţăran, care trăieşte la pădure? De aceea, n'asculta prostiile Aurinei şi n'asculta minciunile lui, ci osândeşte-l la moarte, dacă vrei ca viaţa Măriei Tale să fie în siguranţă.

— Să fie spânzurat! zise Furtună.

— Tată, se rugă Aurina, ai cărei ochi se umpluseră de lacrimi, nu crede în ceea ce spune soră-mea Aglaiţa, care nu vede peste tot decât duşmani şi ucigaşi. Jur şi eu pe Sfânta Cruce, că acest tânăr n'are nicio vină".

Insă Aglaiţa nu se potoli şi nu se lăsă bătută. Ba făcu mai întâiu ceva ce a arătat, că, pe lângă răutate, era şi de o mojicie fără seamăn. Anume, neputându-şi stăpâni mânia de care fierbea, trase Aurinei o palmă, care lăsă bietei domniţe urme pe obraz. Apoi vorbi, făcând spume la gură: „Păcătoaso, nu cumva eşti înţeleasă cu acest ucigaş, care a mai avut neruşinarea să bată şi să trântească la pământ pe cei doi servitori ai mei?

— Să fie spânzurat! zise pentru a doua oară Furtună.

— Tată, se rugă din nou Aurina printre lacrimi, iartă-l, că n'are nicio vină!

— Iar cutezi să mi te împotriveşti?" strigă Aglaiţa ca scoasă din minţi. Apoi, către tatăl ei: „Am visat azi noapte un vis, pe care n'am vrut să ţi-l spun, ca să nu te speriu. Am visat că lângă Fântâna lacrimilor stătea culcat un tânăr, prefăcându-se că doarme. Insă, tocmai când treceai pe acolo, a sărit de jos şi ţi-a împlântat în inimă un pumnal lung şi acuţit... Tânărul acela semăna ca două picături de apă cu păcătosul din faţa Măriei Tale".

Acum împăratul Furtună, îngrozit de visul ce născocise fiică-sa mai mare, Agliţa, nu mai asculta nici de rugămiţele Aurinei, nici de rugăminţele lui Frumuşel, care, lăsându-se în genunchi, zicea: „Măria Ta, nu e drept să fiu osândit la moarte fără nicio dovadă de vinovăţie. Trimite spre cercetare oameni la casa părinţilor mei. Vor vedea că în adevăr sunt fiu de tăetor de lemne şi că în adevăr mama este bolnavă".

Cum am spus, împăratul n'a vrut să asculte nimic din toate acestea, ci a zis pentru a treia oară: „Să fie spânzurat!".

Când spunea pentru a treia oară, însemna că hotărârea nu mai putea fi schimbată. De aceea, doi oşteni trecură lui Frumuşel o frânghie de gât, iar la capătul celălalt al frânghiei făcură un laţ. Apoi, întorcându-se spre elefant, împăratul zise: „Fildeş, pe el!".

Fildeş ştia ce are de făcut. Isi vârî trompa în laţul frânghiei şi ridică pe sărmanul Frumuşel până la cea dintâi cracă a stejarului. Ar fi trecut laţul în cracă şi aşa Frumuşel ar fi rămas spânzurat, până ce şi-ar fi dat sufletul. Insă s'a întâmplat ceva, la care nu se aştepta nimeni.

Aruncându-şi privirile asupra Aurinei, Fildeş a văzut-o că plânge, vărsând şiroaie de lacrimi. Fiind un elefant deştept, a înţeles că plânge din pricina lui Frumuşel. Dar Fildeş ţinea la domniţa Aurina, care se purta cu dânsul cu toată bunătatea, aşa cum era firea acestei domniţe. De aceea, în loc să treacă laţul frânghiei în craca stejarului, coborî încet pe Frumuşel şi-l puse la picioarele Aurinei, ca şi când i-ar fi spus: „Il pun sub ocrotirea ta".

Toţi cei de faţă rămaseră muţi de mirare. Numai Aglaiţa, scăpând văpăi din ochii ei în care se citea răutatea, zise împăratului cu un glas ce-i tremura de mânie: „Ce înseamnă această îndrăsneală din partea lui Fildeş? Nu-i aşa, că va fi pedepsit şi el, pentrucă a avut neruşinarea să nu îndeplinească porunca Măriei Tale?".

Insă împăratul răspunse potolit: „Iubita mea copilă, ştiu că Fildeş are de mult dreptul de a ierta pe cine crede el că trebue să fie iertat. Dacă l-a iertat pe acest tânăr, înseamnă că a înţeles, că n'are vreo vină. Eu socot că tot ce face Fildeş, e bine făcut".

Intorcându-se după aceea spre Frumuşel, îi zise: „Tinere, eşti liber! Te poţi duce acasă la tine şi poţi culege florile pentru sănătatea mamei tale".

Când auzi această hotărâre, Aglaiţei îi veni să sară la Frumbuşel şi la Aurina şi să-i strângă pe amândoi de gât. O străbătu însă un gând viclean, care o făcu să se stăpânească şi chiar să se prefacă mulţumită. De aceea, zise împăratului cu un aer de supunere şi blândeţe: „E bine ca supuşii Măriei Tale să afle că ai fost mărinimos şi să-l vadă pe acest tânăr, care a fost iertat de înţeleptul nostru elefant Fildeş".

In capitolul viitor vom da pe faţă viclenia domniţei Agliţa.

(Va urma)